

Igen tisztelt Professzor Úr!

Méltó vagyok az Ön legmélyebb neheztelésére, amiért a reám nézve igen megtisztelő VI. Török Történész Kongresszusra szóló meghívást mindezekig nem köszöntem meg. Ennek egyik oka az volt, hogy a meghívó és jelentkezési lap szövegét fel kellett küldenem Budapestre /mivel jelenleg nincsen turkológusunk a városban/, safordításra felkért pesti kolléga huzamosabban távol lévén, két hetes késedelemmel küldte csak meg a fordítást; a mások ok pedig az volt, hogy vártam a deviza-igényemmel kapcsolatos értesítést s egyszerre akartam megköszönni a kitüntető meghívást a kongresszusra való jelentkezéssel.

Őszinte sajnálatomra ma jutott tudomásomra, hogy deviza-problémák miatt nem lehet szó a kongresszuson való megjelenésemről. Pedig nagy örömmel és várakozással készültem erre a ritka alkalomra! A megyei napilap /Dunántúli Napló/ nagy cikkben, igen melegen kommentálta meghívásom tényét.

Ha már a deviza-nehézségek miatt közvetlenül nem vehetek is részt a Kongresszus munkájában, legalább közvetve szeretném a Kongresszussal kutatási problémáimat ismertetni. Éppen ezért mély hálára kötelezne igen tisztelt Professzor Úr, hogyha módjában volna és szíveskednék is velem tudatni: kb. hányan kaptak Magyarországon a Kongresszusra szóló meghívót s hogy ezek közül eddig kik jelentkeztek (eddig) a rendezőségél? Ha a nálam szerencsésebb kiutazók között akadna ismerősöm, megkérném, hogy vigye ki és olvassa fel dolgozatomat.

És volna még egy kérésem. Úgy tudom, hogy múzeumunk h.igazgatója felkérte Professzor Urat, szíveskednék 1961-es Évkönyvünket valamely tanulmányával megtisztelni. Mint az Évkönyv szerkesztője, tisztelettel kérem Professzor Urat, hogy Évkönyvünkbe szánt, bennünket igen megtisztelő tanulmányát lehetőség szerint október végéig címemre eljuttatni szíveskedjék.

Ismételten kérem elnézését és bocsánatát tapintatlan magatartásomért s megtisztelő válaszát előre is hálásan megköszönve,

maradtam Önnek őszinte nagyrabecsúléssel és meleg üdvözlettel

Pécs, 1961. szeptember 11-én.

tisztelő híve:

Igen tiazelt Professor Ur!

/Szabó Gyula,

tanár, múzeológus